

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו
לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובל' שום
חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות
דקדושה שלמעלה מטעם ודעת

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' בשלה, י"ב שבט, שבת שירה
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה

שגלוב

נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות

ביום ד' תשרי ה'תרח"צ

ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו הרבנית מאריאשא שתליט"א

לאריכות ימים ושנים טובות

ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

"צא הלחם בעמלק" / משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א

8 זמן הגאולה

צריכים לצאת מהגלות / פרשת השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

נקל לתאר איזה פנים יהיו לו כשמשיח ישאל אותו... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

המעלה שבהזכרת שמותיהם של רבותינו נשיאינו / צילום מכת"ק של אד"ש מה"מ

שפע ברכות ואיחולים

לעוסקים במרץ ובעקשנות בשליחות היחידה שנותנה "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש" ופועלים ללא לאות לזרז התגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, מסייעים בגופם ובממונם להדפסתו הסדירה והשבועית של הקונטרס

הרה"ח זאב מאיר ש"י קדנר	הרה"ח עמוס מנחם הכהן ש"י כהן
לרגל חגיגת הי"בר מצוה" של בנו	לרגל הולדת בנו ישראל ארי' לייב הכהן ש"י
התמים אהרן ש"י	והכנסו בבריתו של אברהם אבינו ע"ה

יה"ר שיררו מהם רוח נחת חסידותי אמיתי - בתוך שאר כל יוצאי חלציהם, ויגדלו להיות "חיילים" אמיתיים של הרבי מה"מ ולעמוד בשורה הראשונה של "חיילי בית דוד" בקבלת פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בפועל ממש, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש "חי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • **טלפון:** 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • **טלפקס:** 873-0823 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • **אינטרנט:** http://www.moshiach.net/blind

א"ל ארי' רזן חתונה (חתונה כ"ק אדמו"ר שליט"א) האם דרך רבי' ביזאנס, או בעת סמכת נשאין, קובעין בטבות האבות שזן עולם האמת, ביזן: ירודה לבררע איז ככל ישראל, און פראקט וואס מערש און בער, און האס אויסגעזעניגט אלע רבי'ס ביז דעם אלטין רבי' ז'.

ווי באלד דער רבי האט יעצט פאר ניס ביזענעס, און יוד טעם / עפעס פאר רבי / און אונט אונט אונט, האב איין ביז דעם אלטין רבי' / האבענדיג וואס דאס זעלביג ווי באלד אז דער רבי האט פאר ניס ביזענעס, היינט איז דאך נאך א חסד צו יוד טעם - דער חסיד בנימין זען און א חסד צו יוד טעם, היינט נתב אין נידעס ביז דעם בעשעט צו פונעם און אונט אונט אונט, דער בעשעט האט געזען דעם חסיד בנימין זען און א חסד צו יוד טעם, ווי אל' הנביא, נאך דע האט געוואלט דורך זיין דעם ענין פון וואל דער חסיד, ולכאורה ווי באלד אז עס איז פראקט א מעלה אין דעם ענין פון וואל דער חסיד, צי דען האט אל' הנביא'ן גיפעלט די שליחות ז' נאר דער ענין איז, אז די שליחות אין יעדער זאך איז, ער זאל בויעפירן זיין ענין, וואס ער דארף אויספארן. במילא איז חסד, צו אל' הנביא פאר זיין ענין וואס ער האט געדארפט אויספארן, האט ער געדארפט עולה זיין בבער הספיכה, און דאס איז זיין שליחות. דער בעש"ט פאר זיין ענין וואס ער האט געדארפט אויספארן, האט געדארפט דעם ענין פון וואל דער חסיד, דאס איז זיין שליחות.

צילום ב' (במקור מופיע בדף אחר שבו כל ההערות. העי' 10-9 שייכים להמשך השיחה):

ע"ה ארי' רזן חתונה (חתונה כ"ק אדמו"ר שליט"א) האס דרך רבי' ביזאנס, או בעת סמכת נשאין, קובעין בטבות האבות שזן עולם האמת, ביזן: ירודה לבררע איז ככל ישראל, און פראקט וואס מערש און בער, און האס אויסגעזעניגט אלע רבי'ס ביז דעם אלטין רבי' ז'.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמחת ה'תשס"ב יח"ד שתיכף ומיד יקוים העורר "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המעלה שבהזכרת שמותיהם של רבותינו נשיאינו

בבואנו מיום ההילולא יו"ד שבט, ובמלאת 51 שנה לאמירת המאמר הראשון (ד"ה באתי לגני ה'תשי"א) מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת הרבי על שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשי"א – בה מסביר מדוע הזכיר במאמר הנ"ל את שמותיהם של רבותינו נשיאינו עד אדה"ז, ואילו במאמר שאמר בשבת (ד"ה היושבת בגנים) הזכיר עד הבעש"ט (נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 514. "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 151) לאחר הערות כ"ק אד"ש מה"מ באים כמה הערות מהמו"ל בכתב יתור קטן

להלן פענוח הכתי"ק כפי שהוא בצילום שלפנינו (בא בהדגשה):

ה. אויף דער חתונה (חתונת כ"ק אד"ש מה"מ שליט"א) האָט דער רבי געזאָגט⁶, אַז בעת שמחת נשואין קומען נשמות האבות פון עולם האמת, ביז ג' דורות למפרע איז בכל ישראל, און פאַראַן וואָס מען און מער. און ער האָט אויסגערעכנט אַלע רביים ביז דעם אלטן רבי'ן. וויבאלד דער רבי האָט דעמאָלט מער ניט גערעכנט, איז במאמר הנאמר יו"ד שבט האָב איך דערמאָנט בשם נאָר ביז דעם אלטן רבי'ן. איך האָב מורא, און, בכלל וואָס דאַרפן דאָס זיך מישן, וויבאלד אַז דער רבי האָט מער ניט גערעכנט. אָבער עס האָט מיר דאָך "געשטערט".

היינט איז דאָך נאָך אַ המשך צו יו"ד שבט – דער מאמר היושבת בגנים (בקונטרס עד) איז דאָך אויך אַ המשך צום יו"ד שבט מאמר – האָב איך דערמאָנט בשם ביז דעם בעש"ט. און דאָס איז על דרך הידוע⁷ אַז אויב מ'איז זיך מצטער באמת על מיעוט או העדר ההבנה בתורת בדברי רז"ל, און מ'איז מזכיר את שמותם ונפשו חשקה בהם וכו' – איז דאָס אַ זאָך ותועלת בכמה ענינים. – וגם על דרך וואָס באַ דער עבודה פלעגט מען זאָגען האיר פני כל המזרח עד שבחברון (מנחות ק, א) – דערמאָנען און ממשיך זיין זכות אבות.

המשך הפענוח בע' 13

(6) קונטרס דרושי חתונה (קונטרס ב) בסופו*. (7) עיין של"ה בהקדמתו בית אחרון – יג א – בהג"ה**.

(* בלקו"ש שם מצוין בסוגריים לספר המאמרים – (** בלקו"ש שם נוסף כאן: ועיין גם כן ספר שפתי ישנים קונטרסים – ח"א ע' 76-א. להר"ד שבתני משורר בס בהקדמה.

"צא הלחם בעמלק"

יכול משהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים – ביום חמישי יו"ד שבט, ביום שישי והיום בשבת, וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת... • אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות בכל עת, "מדור דור", וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להטפל אליו – אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחית עמלק! • כאשר יתבונן לעצמו כיצד תיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתי" – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו • תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א – בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

לישבע בכסאו להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית", כלומר, שהתיבות "מדור דור" מורות על נצחיות, ונצחיות פירושו למעלה מהזמן, לא בגדר דזמן.

ישנו גם פירוש נפלא דתרגום יונתן בן עוזיאל³, ש"מדור דור" הוא (אמנם ענין שבזמן, אבל לא כפשוטו – שני דורות, אלא) "תלתא דרייא": הדור דעולם הזה, הדור דמשיח והדור "דעלמא דאתי", ובכל הדורות הללו ישנו הענין ד"צא הלחם בעמלק"⁴.

ב. [. .] והענין הוא:

למרות שהמלחמה בעמלק היתה כבר בזמן

וראה בארוכה בלקו"ש ח"ו ע' 95 ואילך. חכ"א ע' 227.

(3) ש"פ בשלח.

(4) שם, ט.

א. פרשנותו מסתיימת¹ במילים "מלחמה לה' בעמלק מדור דור".

על תיבות אלו ישנם כמה פירושים:

רש"י מפרש² ש"ידו של הקב"ה הורמה

(* חלקים משיחה זו פורסמו בעבר בכמה מגלינותינו, וכעת הבאנו לראשונה את הענין כולו בעריכה מחודשת עם מ"מ בשוה"ג ובתוספת קטעים שלא פורסמו בעבר. חלקים מהשיחה נדפסו אח"כ בליקוט ש"פ בשלח תשמ"ג ונדפסו (בשילוב קטעים משיחת ש"פ יתרו תשמ"א) בלקו"ש חכ"א ס"ע 96 ואילך.

(1) יז, טז. וראה המבואר לפנ"ז בהשיחה (שיחור"ק תשמ"א ח"ב ע' 9-208) שסיום הפרשה כולל את כל הענינים שבכל הפרשה מכיון ש"הכל הולך אחר החיתום", ולכן ישנו יתרון מיוחד בסיום הפרשה, ובוה גופא בסיום דסיום.

(2) על התיבות לפנ"ז בהפסוק "כי יד על כס י-ה".

משה רבינו, אעפ"כ צריכים תמיד לנהל מלחמה בעמלק, "צא הלחם בעמלק".

דלכאורה, יכול יהודי לחשוב: הוא יישב בביתו ויאמר פרק תהילים, יעסוק בתורה ותפלה, וזה יעזור לנצחון המלחמה – כשם שתפלותיו של דוד המלך עזרו לשר צבאו יואב בן צרוי' לנצח את המלחמה⁵ – ומדוע דוקא הוא צריך לצאת למלחמה?

ומוסיף ומביא ראי' ממה שאירע במלחמת עמלק גופא:

משה עלה לראש הגבעה והתפלל⁶, "ואהרן וחוור תמכו בידי⁷", באופן שכל אומות העולם יכלו לראות זאת – "והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק"⁸.

ג. על-כך אומרים לו: משה עלה לגבעה להתפלל רק **לאחרי** שאמר ליהושע "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק", כלומר, למרות שענינו של יהושע הוא "לא ימיש מתוך האוהל"⁹, אעפ"כ ישנם פעמים שצריכים לצאת להלחם בעמלק, שאז אומר לו בעל האוהל "צא הלחם בעמלק", וכפרשי "צא מן הענן והלחם בו".

ולכאורה, מדוע משה הוצרך לומר לו "צא" – לצאת מהענן כיון שעמלק נמצא מחוץ לענן – הרי יהושע ידע לבדו היכן נמצא עמלק?

אלא משה הי' צריך להדגיש, שישנם מקרים אשר בהם יש צורך ב"צא" – "צא מן הענן והלחם בו".

אך עדיין ביכולתו לטעון שרצונו לעשות כפי שמשה עשה – לשבת ולהתפלל...

לזה ישנו הדין בשו"ע "יורה דעה"¹⁰, שהמשווה עצמו למשה רבינו מגיע לו קנס, [נשאלת השאלה: אם מדובר בשוטה האוחז משטות כזו וכולם מודעים לכך – למי זה מפריע שהוא יחזיק מעצמו כמשה רבינו (ומדוע לקונסו)?

אלא מזה מובן, שסברה כזו מושללת שתהי' אפילו בתור הוה-אמינא, ומאחר שמדובר כאן באדם שאינו מצייט בפשטות "יורה דעה" ואין לזה השפעה עליו (כי אילו הי' מצייט לא הי' משווה עצמו למשה רבינו) – לכן קונסים אותו בקנס גשמי של כסף, שזהו ענין שגם הנפש הבהמית שלו תרגיש.

אף שבכלל על כסף אומרים ש"התורה חסה על ממון של ישראל"¹¹, ובפרט כפי שהבעש"ט מסביר¹² הטעם לזה, כיון שבכסף ישנם ניצוצות קדושה – אעפ"כ אומרים כאן שבאם הוא רוצה להשוות עצמו למשה, עליו לשלם קנס של ממון.

והלואי שיהי' כיהושע, שאולי הוא נחות גם ממנו ("גאָר קלענער"...)

אלא עליו לעשות כפי שיהושע עשה – "צא הלחם בעמלק", "צא מן הענן והלחם בו": עליו לצאת ולפעול עם יהודים, גם עם יהודי כזה שאינו בערך ליהודים אחרים!

שהרי זהו הענין ד"צא מן הענן" – הענן הוא דבר המפסיק, ו"צא מן הענן" הכוונה

המושך הפענוח מעמוד 14:

1. דער בעש"ט האָט געזאָגט⁸ אז ער האָט געקענט עולה זיין בסערה השמימה אזוי ווי אלי' הנביא, נאָר ער האָט געוואָלט דורכגיין דעם ענין פון **כי עפר אתה** ואל עפר תשוב. ולכאורה, וויבאַלד אז עס איז פאַראַן אַ מעלה אין דעם ענין פון ואל עפר תשוב, צי דען האָט אלי' הנביא'ן געפעלט די שלימות?

נאָר דער ענין איז, אז די שלימות אין יעדער זאַך איז, ער זאָל אויספירן זיין ענין, וואָס ער דאַרף אויפּטאָן. במילא איז מובן, אז **אויב** אלי' הנביא מצד זיין ענין וואָס ער האָט געדאַרפט אויפּטאָן, האָט ער געדאַרפט עולה זיין בסערה השמימה, איז דאָס זיין שלימות. דער בעש"ט מצד זיין ענין וואָס ער האָט געדאַרפט אויפּטאָן, האָט געדאַרפט דורכגיין דעם ענין פון ואל עפר תשוב, איז דאָס זיין שלימות.

8) ודלא כמסופר בשבחי הבעש"ט (קרוב לסוף) שנצטער הבעש"ט ע"ז. בהמשך בששה"ק תער"ב (בחלק שלא נאמר – קרוב לתחלתו*) נתבאר מה שהי' יכול לעלות השמימה. בשיחת יט כסלו תרס"ד (בס' תורת שלום עמוד נ"*) נתבאר העילוי דעפר גו'. ענין ונחיצות הסערה – ראה זח"ב קצז, א.

(* בלקו"ש שם מציון בסוגריים: ח"ג ע' א'דנז.)

(** בלקו"ש שם מציון כאן לע' 46 בתורת שלום.)

המחיר מקומי, הפרסום - עולמי!

○ מבצע בלעדי לקראת הזפעת גליון ה-400 ○

כל התורם הקדשה שבועית על כל הגליונות של "יחי המלך", או מקדיש מדור בתוך הקונטרס למשך שנה - הקדשתו תוקרן בכל רחבי תבל בפתח הוידאו השבועי "לראות את מלכנו" במוצש"ק

התורם הקדשה שבועית רגילה באזור מגוריו - יוכל להזמין הקדשה שתוקרן בעתיד בוידאו הנ"ל בהנחה של כ-30%

- הזמנות ופרטים נוספים בכתובת המערכת (עמוד 2)
- המבצע לזמן מוגבל בלבד, המעונינים מתבקשים להזדרז וליצור עמנו קשר

5) ראה סנהדרין מט, א.

6) פרשתנו שם, י.

7) שם, יב.

8) שם, יא.

9) תשא לג, יא. וראה לקו"ש חכ"א ע' 99, דדוקא ה"ראי חטא" (ראה פרש"י פרשתנו שם, ט) יש להם הכח ללחום את מלחמת עמלק.

10) סרמ"ב סל"ו. וראה 'התועודיות' תשמ"ה ח"ג ע' 1663.

11) ר"ה כז, א וש"נ.

12) ראה כתר שם טוב (קה"ת) כח, סע"ב ואילך (סר"ח). אור תורה להה"מ (קה"ת) קא, ד (סת"ד). וראה גם לקו"ש ח"ג ע' 825.

נקל לתאר איזה פנים יהיו לו כשמשיח ישאל אותו...

סוכ"ס בודאי יפעלו שמשיח צדקנו יבוא "נאו", וע"פ המבואר בלקו"ת בענין "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", מובן, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצטרכו ללכת לקבל את פניו באופן ד"תלמודו בידו".

וא"כ, נקל לתאר איזה פנים יהיו לו – לאחר כל התירוצים והאמתלאות – כאשר ירוץ לקבל את פני משיח צדקנו, ומשיח צדקנו ישאל אותו: האם יש לך מה להראות באופן ד"תלמודו בידו!"

(משיחת ליל חמשה עשר בשבט ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה

והוראה נוספת וג"כ עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה. . ובמיוחד בנוגע להתפלה על הגאולה האמיתית והשלימה (ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין", ונשלמו כל עניני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות יום ה' פ' בשלח, י"א שבט וש"פ בשלח, י"ג שבט, שבת שירה ה'תשנ"ב - מוגה)

אפילו משה רבינו התפעל...

מכיון שכבר נשלמו "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות", ובפרט לאחר גלות הכי גדול, הכי איום, הכי נורא והכי מבהיל, עד כדי כך, שאפילו משה רבינו התפעל מאופן עבודתם של ישראל בעקבתא דמשיחא, כמבואר בחסידות בפירוש הכתוב "האיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענוותנותו של משה רבינו היתה בעיקר ובמיוחד כלפי דרא דעקבתא דמשיחא. הרי בודאי שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה – מכיון הן נגאלין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ט"ו בשבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת יגון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יח"ד שתיכף ומיד יקויים העיר "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

לצאת ולהתעסק עם ענינים שיש דבר המפסיק ביניהם, ואצל יהודים הפירוש הוא: להתעסק גם עם יהודים שאינם בערך ליהודים אחרים¹³.

בדרך כלל, אף שישנם חילוקים בין יהודים – מ"ראשיכם שבטים" עד "חוטב עציך" ו"שואב מימך"¹⁴ – הם בערך זה לזה ("בתוך הענין"); אולם כאן ישנה מציאות של יהודי אשר "ענין" מפסיק בינו לאחרים¹⁵, ולכך זקוקים ל"צא מן הענין" ולפעול גם איתו.

ד. וזוהי ההוספה "מלחמה לה" בעמלק **מדור דור**:

אע"פ שמלחמת עמלק כבר היתה והתנהלה ע"י יהושע שבודאי עשה זאת כנדרש, וגם ע"י משה רבינו – אעפ"כ ישנה המלחמה בעמלק "מדור דור", צריכה להיות תמיד מלחמה עם עמלק.

והקב"ה אמר למשה "כתב זאת זכרון בספר"¹⁶, כלומר, שזה יהי' נצחי ושיזכרו זאת – דלכאורה, הרי כל רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא-תעשה כתובים בספר ואת כולם יש לזכור?

– אלא שבמלחמת עמלק ישנה הדגשה מיוחדת שהיא צריכה להיות נצחית, ושנדרש בה זכרון מיוחד.

13) וראה לקו"ש חכ"א שם (ע' 98), שישנם יהודים אשר הם "בתוך הענין", היינו שומרי תורה ומצוות ובכלל – קשורים עם הקב"ה, כאו"א לפי מעמדו ומצבו, וה"ענין" – תורה ומצוות – מגין עליהם מכל הרוחות הזרות, ובפרט מעמלק. אולם ישנם יהודים שמסיבות שונות עדיין אינם "בתוך הענין" לע"ע, ולכן (ראה פרש"י תצא כה, יח ד"ה כל) עמלק (בנימ' ספק) יכול לגשת ולזרוק בהם ספיקות באמונה וקרירות בעיני קדושה.

14) ר"פ נצבים.

15) ראה לעיל סוף הערה 13 מפרש"י תצא.

16) פרשתנו שם, יד.

זאת-אומרת: אע"פ שיש לזכור את כל המצוות, אך הפשט בזה הוא שכאשר מגיע זמן עשיית המצוה אז צריכים לזכרה, משא"כ הענין דזכירת עמלק צריך להיות תמיד.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בשו"ע¹⁷ שקודם ק"ש טוב לזכור את הזכירות, שזהו במחשבה, ונוסף לזה ישנו ענין לומר (בכל יום) את ששת הזכירות בדיבור¹⁸, וביניהם ישנו הענין דזכירת עמלק.

אמנם לא מספיק רק לזכור את עמלק, אלא צריכים גם – מחיית עמלק. ואע"פ שבפסוק שם כתיב "כתוב זאת זכרון בספר כי מחה אמחה גו" (היינו הקב"ה) – אעפ"כ צריך להיות תמיד ה"מחה תמחה את זכר עמלק"¹⁹, עבודת האדם במחיית עמלק.

ה. ההוראה בפשטות מהאמור לעיל:

יכול משהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים – ביום חמישי יו"ד שבט, ביום שישני והיום בשבת, וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת...

אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות **בכל עת**, "מדור דור", וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להטפל אליו ("צוטשעפען") – אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחיית עמלק!

ו. ובזה נתוספה ההוראה מהפירוש נפלא של תרגום יונתן בן עוזיאל ש"מדור דור" הפירוש ל"תלתא דריא": דרא דעולם הזה, דרא דמשיחא ודרא דעולם הבא – ובהקדים

17) או"ח ס"ס ס"ד.

18) ראה סידור אחר עלינו כו'. וראה בנסמן בשער הכולל ספ"א.

19) תצא כה, יט. כפי שאומרים בשש זכירות.

כאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל

צריכים רק להאמין בשלימות שאין שום נפקא-מינה בין קודם לעכשיו ויש למלא את השליחות. רואים בעיני בשר, שאלו שעמדו בתנועה זו - הם לא חשבו איך זה על-פי טבע כיון שהם ידעו שהם הולכים בשליחותו של נשיא הדור שהוא הבעל-הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריך שתהי' החלטה גמורה שכאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל, וצריכים להחליט שהרבי יכול לתת ורוצה לתת, וזה נוגע לא רק בהצלחת מילוי שליחותו, אלא גם בהשפעה בגשמיות לעניניו הפרטים, וכפי שדובר קודם שהרבי דואג גם לגשמיות של כאו"א. (תרגום חפשי משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

הצורך לבקש את הגאולה בדבור ובקול גדול

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים בגלוי ובדיבור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה **שלב** זו תפלה¹, בכל-זאת ההלכה אומרת² "לא יתפלל לבדו (לבד) אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכו"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מתי", "דאלאי גלות" - שלא מספיק להתבונן בה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"ז מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש"⁵ - אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁶, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש - איזו אפילו אם רק **רוב** בני יעשו עבודתם, ועוד יותר - אפילו אחד לבדו, יכול להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה⁷.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א. (2) טושו"ע ושו"ע אדה"א או"ח סק"א ס"ב. (3) ראה לקו"ש חל"ט ע' 168 (וראה שם הערה 9). (4) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד. (5) טושו"ע אדה"א (מטור) שם. (6) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך. (7) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

בפעולות אלו צריכה להיות באופן שעי"ז יגיע "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

והוראה נוספת - ע"י התבוננות איך יהי' ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב", יתוסף בעיסוקו בפעולות:

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁴ ובתוכם כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את ה"ראו גידולים שגידלתי"²⁵, הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך הפעולות - ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגידלתי" -

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל ההצדקות - כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו - הרי מובן התוספת שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזוהר אומר²⁶ שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח - הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישנה"²⁷, וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"²⁸.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת²⁹: כאשר משיח יבוא והכהנים יצטרפו להקריב קרבנות - כיצד ידעו את כל הפרטים? עונה הגמ',

(24) ישעי' כו, יט.

(25) ע"פ כתובת מה, רע"א.

(26) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(27) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א. וראה בסמ"ג בהערה 30.

(28) א' מה"ג עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(29) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.

ביאור החילוק בין שני הענינים, דרא דמשיחא ודרא דעוה"ב:

דובר פעם²⁰ שלאחרי ביאת משיח יהיו שתי תקופות, כמזכיר גם מהסתירה שמצינו ברמב"ם:

הרמב"ם כותב²¹ "שבימות המשיח . . . עולם כמנהגו נוהג" וש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"²², ביחד עם זה מביא הרמב"ם כמה ניסים שיהיו כאשר משיח יבוא²³, ולזה ניתוספה הקושיא החזקה ("שטורעמדיקע קשיא"): הרי ישנו הענין דתחיית המתים שהוא אחד מה"ג עיקרים²³ - ואיך מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"!!

ולכן מוכרחים לומר שיהיו שתי תקופות אחרי ביאת משיח: תקופה ראשונה שבה "אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד", ותקופה שני' שבה יהיו הנסים ותחיית המתים וכו'.

וזהו החילוק בין שני הענינים שאומר התרגום יונתן - "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב", ושני תקופות אלו נכללים בתיבות "מדור דור", כלומר, שהמלחמה עם עמלק תהי' תמיד, גם "בדרא דמשיחא", ואפילו ב"דרא דעוה"ב".

ז. וההוראה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות - העבודה שבעל ההילולא תובע לצאת ולפעול גם עם יהודים שהם מחוץ לענן כנ"ל - צריכה להיות באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא" וגם ל"דרא דעוה"ב", היינו, שיעבודתו

(20) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 197 ואילך. ועוד.

(21) הל' מלכים פ"ב ה"א.

(22) הל' תשובה ספ"ט.

(23) ראה בהנסמן בלקו"ש שם.

הדרך לנצח במלחמת בית דוד

[.] מזה מובן גם לענין העבודה שצריכה להיות לפני הגאולה ובתור הכנה אל הגאולה, שהעבודה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה. דמכיון שההמשכה דלעתיד היא בבחינת בלי-גבול, הרי גם ההכנה לזה צריכה להיות באופן כזה. דזהו מה שביאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשיחתו הידועה¹ על מארז² כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, דמלחמת בית דוד היא המלחמה נגד אלו המנגדים ולוחמים בגילוי המשיח, אשר חרפו עקבות משיחך. והיוצא למלחמה זו צריך להיות אצלו גט כריתות כותב לאשתו, דהיינו גט כריתות מכל הענינים המותרים, שהרי לאשתו קאי על אשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, ואעפ"כ, הרי כשיוצאים למלחמת בית דוד צריך להנזר גם מדברים המותרים, שזהו על-דרך ענין קדש עצמך במותר לך³. אך בענין קדש עצמך במותר לך אפשר שיהי' הדבר בהגבלה, שהרי יש כמה דיעות בענין זה⁴ אם הוא מדאורייתא או מדרבנן, וא"כ אפשר שיהי' הגבלות בדבר (ע"ד מה שנתבאר לעיל⁵ שלגבי עבודת התשובה הרי העבודה דתומ"צ היא במדידה והגבלה). אך ענין כותב גט כריתות לאשתו היינו למעלה ממדידה והגבלה, משום שהעבודה באופן דהגבלה הרי לא זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד כדי שמה יצא דוד עצמו (כמבואר במ"א⁶ הפרש בין בית דוד ודוד).

וכדי לנצח במלחמה זו שהיא מלחמה עם אויבך ה', ויתר על כן, עם חרפו עקבות משיחך, שהיא מלחמה קשה עוד יותר, כי בבואה דכבואה אית להו', הרי מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובלי שום חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת⁸. כי כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא בלא תגא⁹, כן צריך להיות בצד הקדושה יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד.

(קטע ממאמר ד"ה ויהי בשלח פרעה גו' - ש"פ בשלח, י"א שבט, ה'תשכ"א - בלתי מוגה*)

ש"משה ואהרן עמהם" והם יראו להם, זאת למרות דברי הזהר שבין ביאת משיח לתחיית המתים יהיו ארבעים שנה - ואחד מהביאורים והתירוצים³⁰ שישנם בזה: שיחידו סגולה יקומו קודם לכן.

ואף שאומרים זאת על יחידו סגולה - הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא"³¹, והוא הרי יהי' מהראשונים שיקומו ("וועט ער דאך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתי" - הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכנ"ל³² שגם ע"י עבודתו יבוא להזמן ד"הקיצו ורננו שוכני עפר".

30) ראה לקו"ש ח"ב ע' 8-517; "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156 - ובהנסמן שם.
31) זח"ג רעג, א.
32) ראה ריש סעיף זה.
33) מגילה ו, ב.

ויה"ר שגם חשבון זה יעשה באופן של שירה בשמחה וטוב לבב, וע"י ה"יגעת" יהי' "ומצאת"³³ (שלא לפי ערך היגיעה).

ח. ויה"ר שמהענין דמחיית עמלק ששייך הרי לפורים, שאז יהי' המן שהוא מזרעו של עמלק - יהי' ה"מסמך גאולה לגאולה"³³,

וכפי שהענין הוא בתורה, כן ירד לפועל, שמהגאולה במעמד ומצב ד"אכתי עבדי דאחשורוש אנן"³⁴ - נבוא לגאולה האמיתית והשלימה,

ושתהי' באופן ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף"³⁵, ובאופן של שירה, שבשירת הים יהי' "הם הכירוהו תחלה"³⁶, ואפילו עובר שבמעי אמו³⁷ הראה ואמר "זה א-לי ואנוהו"³⁸, ושיקויים היעוד²⁴ "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, וילכו לקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. ■

34) שם יד, א.
35) וילך לא, יב.
36) סוטה יא, ב. שמו"ד פ"א, יב.
37) סוטה ל, סעי"ב ואילך.
38) פרשתנו טו, ב. וברש"י שם.

מוקדש ליזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל** והכלה **בתי' רות שי' זיסק** לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולגתת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך" מברכת "מזל טוב" את א' מחברי החשובים בשנים האחרונות
החתן התמים **לוי יצחק הכהן שי' כהן**

לרגל בואו בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת עב"ג תחיי

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, ויזכו לקבל פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בפועל ממש, תיכף ומיד ממ"ש

1) שיחת שמח"ת תרס"א (נדפסה בספר השיחות תש"ב ע' 141 וואילך).
2) שבת נו, א.
3) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.
4) ראה תניא פ"ל (לט, א). הערת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בסה"מ תש"ח ע' 133. לקו"ש ח"ז ע' 323 בהערה. ועוד.
5) קודם בהמאמר (סה"מ תשכ"א ע' 256 וואילך).

6) אג"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' שיא ואילך.
7) ראה לקו"ת תצא לו, ג, לז, ג.
8) המשך באתי לגני היש"ת פ"ה (סה"מ היש"ת ע' 117 וואילך).
9) ראה סנהדרין קה, א.
*) לצורך הדגשתן הוגדלו השורות האחרונות, ואינו כך במקור. המו"ל.

צריכים לצאת מהגלות

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"*

א. [.] הגם שלא ברצוננו הלכנו גלות ולא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא¹) – הרי זה רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים כבר לצאת מהגלות – "עד מתי", "דאלאי גלות!"

וביחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההילולא המשיך, שאע"פ שלא ברצוננו הלכנו גלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, הנשמה מעולם לא הלכה גלות, ומצד זה בכחו של יהודי לעמוד מעל גלות ולא לחשוב על משרתו וכיו"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ו"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא"², יחד עם שולחנו, כסאו וכל ענייניו³, אפילו אם זה "ממעל לו",

כידוע² שענין זה (דבמקום של מחשבתו כו') למדים מהפסוק⁴ "שרפים עומדים ממעל לו" – שאף שהדרגא ד"ממעל לו" היא למעלה ממדרגת השרפים, אעפ"כ, מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הרי הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

ב. והנה, ישנם הבאים בטענה: הרי ביום השבת אין עצב בה⁵ וצריכים להיות בעונג ובשמחה – וא"כ, מדוע באים לצער את בני ישראל מכך שהם נמצאים בגלות ועליהם לצעוק "עד מתי", ובפרט שאתה בעצמך הרי תבעת להיות במיוחד עכשיו בשמחה גדולה?!

ע"כ אומרים שאין זו סתירה כלל: תסתובב ("גייט ארום") ותצעק מתוך שמחה וטוב לבב וב"שטורעם" שרוצים את הגאולה!

וכפסק-דין הרמב"ם⁶ ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במילא פוסק הרמב"ם: **הקשיבו יהודים, תסתובבו ("גייט ארום") ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!**

ג. ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בידינו – הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות!

(* חלקה הראשון של השיחה פורסם ב"יהי המלך" גליון שמח ע' 3 ואילך.
(1) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.
(2) אוה"ת בראשית כרך ו תתרכז, ב. המשך מים רבים תרל"ו פק"ג. סה"מ תרמ"ג ע' סה. תרנ"ה ס"ע ריב ואילך. כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. ושי"ו. ועוד.

(3) ראה לקו"ש ח"ח ע' 348 בהערה. ח"כ ע' 426. חכ"ה ע' 124; 297 – בהערה.
(4) ישע"י ו, ב.
(5) ראה ירושלמי ברכות פ"ב סוף ה"ז. תוד"ה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.
(6) הל' לולב בסופו.

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת הי' אצלו יום מנוחה וקדושה שאין עצב בו, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם – וא"כ, מה אתה מושה את עצמך לסבך?!

ובכלל – מה נוגע כאן הסבא שלך? הרי נמצאים בגלות, שכיתא בגלותא, כל המלאכים וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר – אדם קרוב אצל עצמו⁷ – אתה בעצמך נמצא בגלות, ובמילא בודאי שעליך לרצות לצאת מהגלות!!

ד. לאחר הבדלה יתבו לי שצריכים לדעת שישנו גוף גשמי ויש לשמור על בריאות הגוף, לאכול, לשתות ולישון, ולא להתענות וכו'.

אך כל טענות אלו לא נוגעים כאן – העיקר הוא: **צאו מהגלות** ("גייט ארויס פון גלות")!! ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! הנך רוצה לקחת איתך את הקושיות – לבריאות ("געזונטערהייט"), צא מהגלות יחד עם הקושיות ותשבי יתרן קושיות ואבעיות⁸, אבל שהקושיות לא יבלבלו אותך ויעכבוך לצאת מהגלות! טוען הוא: הרי זה יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתרגז, ובפרט שכאשר מתרגזים, זה מפריע לאכילה ושת"י ובריאות הגוף...

אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

אלה המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)!. ה. ויה"ר שכל בני ישראל ייצאו כבר מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהתפתח ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות, והרי כבר ישנו ה"ויהי בשלח פרעה"¹⁰ – עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגרשם" מארצו¹¹, המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, שצריכים רק לשים את האצבע קטנה, ובהרהור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור¹², וכך גם בצדיקים – "לאתבא צדיקא בתיובתא"¹³,

ויוצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(7) סנהדרין ט, ב. י, א.
(8) תו"ט סוף מס' עדיות. שלה"ת, א. וראה זח"ג.
(9) בא י, ט.
(10) ריש פרשתנו.
(11) פרש"י ס"פ שמות. וראה לקו"ש ח"א בתחלתו.
(12) קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 425 הערה 56.
(13) ראה לקו"ת ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.

השיחה מוקדשת לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב
יה"ר שקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיב ומיד ממ"ש